

Στό τέλος λέω, αυτοί τὰ φταίνε, αφού οί δρόμοι
δπου μου δείχνουν, με πηγαίνουν ελοι
στο κιβδηλοποιείο μου τή νύχτα.

Ίούνης 1975

Η ΠΟΛΗ ΠΥΚΝΩΣΕ ΑΠΟ ΠΛΗΘΗ

☆

Ή πόλη πύκνωσε από πλήθη. Λεωφορεία, ταξί και γιωταχῆδες,
υπόγεια μετρό, κέντρα τῆς νύχτας, καφωδία και πόρνες
και κίναιδοι και ἱσκιόι που ἔρχονται και χάνονται ἀγγίζοντας
κορμιὰ παιδιῶν που σὰ ροδάκινα ὠριμάζουν. Ἡ Μαίρη
τὸ πιὸ γλυκὸ κεράσι τοῦ περιβολιοῦ, νεκρὴ ἀνευρέθη στὸν ὑπόνομο.
Σέξ, L.S.D., χασιόι και μιὰ χαρακιά στά στήθη ἀπὸ χέρι
ἀγνωστου. Ἡ πόλη μέσ' στά φῶτα. Ξενύχτηδες τρέχουν ἀπελπισμένοι
και διαστικοί στis ἡδονές τῆς νύχτας. Αῦφὸ μιλήσαν
γιὰ τὴν Κύπρο τὴ χαμένη, τὴ Δημοκρατία που χτίζεται
και γιὰ τὴ νίκη σὲ πιθανὴ ἐμπλοκὴ σὲ πόλεμο. Ἑλληνες ἄνθρωποι
ἀθῶοι, μοιχοί, ὑποκριτές, προδότες και πατριῶτες,
ταγμένοι ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ, κομμουνιστές, φασίστες
βασιλόφρονες, δημόσιοι λειτουργοί και χονδρεμπόροι
νέοι και νέες, δπου καρτεροῦν νὰ φτάσουν τὰ τριάντα
γιὰ ν' ἀπιστήσουν στis ἀμφισβητήσεις τους. Σκοτώνει
ἕνας τὸν ἄλλο και κανεὶς δὲ χάνεται. Ἀηδόνια - ἐλπίδες
μὲ τὸ ράμφος τους τραβοῦν τὴ σφαῖρα ἀπ' τὴν πληγὴ. Κοιμάται ὁ πόνος.
Κι' ἡ νύχτα εἰς τὸν καθένα δείχνει τὸ ἀδιέξοδο. Φεύγοντας λέγε:
—Αὐτὴ 'ναι ἡ πόλη, αὐτοί 'ναι οἱ ἄνθρωποι κι' αὐτὴ 'ναι ἡ μάσκα
τῆς ζωῆς. Καὶ ρίχνουν τὸ περίστροφο στὸ βόθρο.

Ίούνης 1975

Ἀνέκδοτα:

Ἀπὸ τὴ σειρά: ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ Δ'

NANA ΗΣΑΪΑ

PALLACE HOTEL

☆

Τεράστιο.

Τετράγωνο.

Χρειάζεται πολλὴ προσοχή γιὰ νὰ ὑπάρξει κανεὶς μέσα.

Κρύσταλλα.

Μαῦρα μάρμαρα.

Λαμπερά τραπεζάκια

και πάνω τους

ἀντικείμενα ἀπὸ γυαλί.

Σκαλοπάτια ἀπὸ μέταλλα λευκά.

Ἀχρωμα χέρια σὲ ἐξυπηρετοῦν.

Πολλά φῶτα.

Χρειάζεται πολλή ὑπομονή.

Συνήθεια.

"Όμως ἐγὼ κενὴ ἐπίσης μέσα στὸ κενὸ ἀπορῶ πού ὑπῆρξες.

Γαλάζιος στὴ ζωὴ μου.

Μὲ τὸ πρόσωπο πού συνήθως κυκλοφορεῖ ἐδῶ.

Μὲ τὴν κατεργασμένη φωνή.

Παίρνοντας ἓνα κρυστάλλινο ποτήρι ἀπὸ ἓνα τραπέζι ἀπὸ γυαλί.

Σβύνοντας ἓνα τσιγάρο μέσα σὲ μιὰ διαφανὴ ἱστορία.

Καὶ αὐτὴ ἡ φράση σου τέλειωσε.

Ἄκουε ἓνα πιάνο ἀπὸ μουσική.

"Ἐνα μόνο οὐτσου δὲν ἐπαρκεῖ καθόλου.

Ἀσήκωτο θάρος σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἢ γραφομηχανή.

Γράφω.

Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ μόνο πού ξέρω νὰ κάνω.

Ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ μου κρύσταλλο

στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου βλέπω μιὰ κρυστάλλινη γραμμὴ σπῆτια.

Πεῦκα.

Ἡ θάλασσα εἶναι λίγο πιὸ καί.

Εἶναι σὰν μιὰ ἀκόμια ἀφορμὴ γιὰ μιὰ ἀποφασιστικὴ εὐτυχία.

Δὲν λείπει τίποτα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι λείπεις ἐσύ.

Καὶ δὲν ξέρω γιατί μὲ ἀπειλοῦν τόσα λευκὰ πράγματα.

Στὸ φυλτζάνι μου δάξω ἓνα ἀκόμια φακελλάκι καφέ.

Μιὰ κρυστάλλινη ζάχαρη σὰν μιὰ περιουσία.

Ἡ παρουσία σου εἶναι ἀπαραίτητη.

Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ πρωτὶ.

Κάθε μέρα εἶναι μιὰ δόκνηρη ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ χωρὶς ἐσένα.

Ναί. Φοῶμαι ὅτι σὲ σκέφτομαι πολὺ.

Μεταλλικὴ καὶ μόνη μου μετὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα κυττάζω ἀπὸ τὰ παράθυρα

πέρα πολλὰ χρυσὰ καὶ πράσινα φύλλα.

Στὴ γλῶσση βλέπω πέρα πολλὰ παιδιὰ.

Κάποτε ἦμουν αἱ παιδι.

Κι ἐσύ;

Κουτὴ ἐρώτηση.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα πέρα πολλὰ χρόνια πού μεγάλωσα στὸ μεταξὺ.

"Ἀλλαξά.

Μελαγχολικὴ καὶ μόνη μου μετὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα κυττάζω τὰ χρυσὰ καὶ πράσινα φύλλα στὰ μάτια μου.

Ἡθελημένα τυφλὴ στὴ ζωὴ τῶν ἄλλων.

+

Δὲν θὰ μπορούσε μέσα σ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο νὰ ἤμαστε μαζί;

"Ἀσχοπὴ ἐρώτηση.

Στὴ γυαλιστερὴ πολυθρόνα μου ἀμφιδάλλω δίπλα σ' ἓνα τασάκι ἀπὸ γυαλί.

Ἄκουω τὸ AIR-CONDITIONING.

Ἡ αἰθουσα ψυχρὴ καὶ κρυστάλλινη μὲ περιβάλλει.

Τ' ἡμιωνιάτικο παιχνίδι νὰ παίζεται μὲ τὴ ζωὴ μου ἐνῶ ἐγὼ βλέπω

τὸ καλοκαίρι νὰ ἐπιμένει ὅτι ἡ μέρα εἶναι ζεστή.

Ἄλλοιὼς τὸ φῶς δὲν θὰ ἦταν τόσο χρυσό.

Οὔτε κι ἐγὼ τόση μόνη μου.

Αὐτὸ τὸ πλοῖο δὲν θὰ ἦταν τόσο λευκό.

Δὲν θὰ ἦταν τόσοι ἀνθρωποὶ μέσα στὸ νερό.

Καὶ ὅπως ἀπὸ δῶ ὅλα φαίνονται δὲν θὰ μπορούσα νὰ δῶ τίποτα καὶ δὲν

θὰ ἔγραφα αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο ποίημα

ἀπὸ μπετὸν καὶ τόσα κρύσταλλα

ἀλλὰ ἓνα ἄλλο.

Ἄπο τί;

Δὲν ξέρω καθὼς στρέφομαι: γιὰ νὰ δῶ ἂν κάτι ἢ κάποιος

ἐρχεται

καὶ φαίνομαι μόνο ἐγὼ σ' ἓναν μαῦρο καὶ τεράστιο καθρέφτη.

Φοράω μαῦρα γυαλιά.

Ἔχω μαῦρα μαλλιά.

Μιά μαύρη πλάτη.

Εἶμαι ἓνα μὲ αὐτὸν τὸν μαῦρο καὶ γυαλιστερό καὶ τετράγωνο διάκοσμο.

Ἄλλο τίποτα δὲν μοῦ χρειάζεται.

Κανένα ἄλλο ποίημα.

Καὶ τίποτα ἄλλο.

Ὅμως εἶμαι πάρα πολλή ὥρα ἐδῶ.

Καὶ λέω ὅτι θὰ πρέπει ν' ἀνέβω στὸ δωμάτιό μου.

Στὴν πραγματικότητα ὥστόσο δὲν ξέρω γιατί.

Κυττάζω τὸ κλειδί μου.

Τὸ πράγμα δὲν ἔχει λογική.

Κι ὥστόσο πρέπει.

Κυττάζω τὴ ζωή μου.

Θέλει νὰ μετακινηθεῖ.

Ἄπο αὐτὴν τὴν αἴθουσα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόλλα τὸ χαρτί.

Σκέφτομαι ὅταν θὰ πάω ἀπάνω τί θὰ κάνω.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα.

Τί κάνεις ἐσύ;

Ἀλήθεια ὑπάρχεις;

Εἶσαι γαλάζιος καὶ πάλι;

Δίπλα σὲ κάποια θάλασσα;

Πέρυσι χωρίσαμε γιὰ πρώτη φορά.

Ἀλάτι.

Πέδιλα.

Γυαλιά.

Καὶ μιὰ λιγόλογη παραλία.

Τί ἱστορία ποὺ τέλειωσε.

Τί ἀπορία.

Ἄν καὶ σὲ ἄλλες στιγμὲς ἐδῶ μοῦ φαίνεται κρυστάλλινη ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ μας.

Πολλὴ θάλασσα περνáει ἀνάμεσα.

Ἄπο παράθυρα χτισμένα ἐπίτηδες ἀπὸ πάνω.

Γυάλινα χρήματα λεία ἀπὸ τὸ κύμα.

Ἐγὼ ἐγὼ εἶμαι γεμάτη πράσινα καὶ χρυσὰ φύλλα.
Θὰ μὲ θαλάσμισαν.
Τὰ μαῦρα μπλὲ μάτια μου ἀπλανή.
Εἶμαι σὰν ἓνα πουλί.
Ἀπὸ πληγῇ.
Καὶ ἀνάγκη.

Δὲν ὠφελεῖ.
Ἐσὺ ποὺ δὲν θὰ ξανάρθεις.
Ἡ ζωὴ ποὺ δὲν θὰ ἐπιστραφεῖ.
Ἡ θάλασσα ποὺ μοιάζει σὲ γαλάζιο λάδι.
Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ πάω ἔξω νὰ παίξω μὲ τὰ παιδιὰ.
Κρυστάλλινα καὶ πληκτικὰ περνᾶω τὸν καιρὸ μου.
Τὸ μόνο μου κέρδος εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση.
Καὶ τὸ ὅτι σχεδὸν ἐλέγχω τὴ διάθεσή μου.
Ἴσως στὸ τέλος νὰ γίνω κι ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους.
Μὲ ἀγνωστο τὸν ἐπιτάλῃ.

Μαῦρο τὸ κορτίσι.
Κόκκινο τὸ αὐτοκίνητο.
Κάτι τὸ ἀμέριμνο στὸ PARKING τοῦ ξενοδοχείου.
Ἀνοίγουν οἱ πόρτες.
Κι αὐτὸ θγαίνει σὰν μιά φωτογραφία στὸ φῶς.
Ἡ πισίνα λαμπυρίζει καὶ πάλι σ' ἓναν ἴδιο ἀντικατοπτρισμό.
Ἐδῶ εἶναι ἓνας κόσμος· γιὰ νὰ ὑπάρξει κανεὶς.
Ἕνας πράσινος καὶ χρυσοῦς χρόνος.
Ὅμως ἐγὼ κρύβομαι πίσω ἀπὸ τὰ χαρτιά μου γιὰ νὰ μὴ δῶ τίποτα ἀπὸ
δλα αὐτά.
Ἄν καὶ γράφω στὸ ποίημα ὅτι τὰ εἶδα.

Στὸ δωμάτιό μου ὥστόσο ἐπικρατεῖ τὸ κίτρινο.
Αὐτὸ τὸ χρῶμα ἔχει τὸ καπέλλο μου.
Τὸ προτραῖτο μου σὲ GOUASHE ποὺ ἔκανα χτίς.
Στὸ κρεβάτι μου τὸ κάλυμα παίζει ἀπὸ τὸ κίτρινο ὡς τὸ πορτοκαλί.
Καὶ εἶναι κι ἓνα κίτρινο κρυστάλλινο πουλί.
Καὶ στήν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ δωματίου

ἓνα ἄλλο.
Τὸ βιβλίο ποὺ διαδάζω μιλάει γιὰ ἓνα κίτρινο γυαλί ἀπὸ τὸν ἥλιο.
Εἶναι SCIENCE- FICTION.
Δὲν καταλαβαίνω γιατί.
Σὲ μιά κίτρινη κατάσταση δρίσκεται ἡ ψυχὴ μου.

Τὰ καθίσματα εἶναι ἀπὸ κίτρινο πετσί.
Καὶ

τέλος δλα τὰ ἐξώφυλλα στὰ βιβλία μου γράφουν μὲ κίτρινα γράμματα
πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχή: ΤΕΛΟΣ.

Ξαφνικὴ καταιγίδα ξέσπασε στὸν καιρὸ τοῦ ξενοδοχείου.
Ἔσπασε τὰ φῶτα.
Τοὺς ἀνελκυστήρες.
Τὸ φαγητό.

Είμαι μ' ένα SANDOITCH μόνο.

"Ακεφη.

Με τίς φράσεις μου έδω κι έκει.

Δέν ξέρω γιατί άργεί ή ήλεκτρική έπανασύνδεση του κτιρίου.

Μιά άραιή κακοκαιρία συνεχίζεται.

"Από κρυστάλλινες τελείες.

Στιγμές από βροχή.

Κι έσύ;

Φοβάμαι τόσο πολύ.

Τά διόλια μου τέλειωσαν όλα μαζί χωρίς νά τά έχω άρχίσει από τήν άρχή.

Δέν υπάρχει ή ψυχή μου.

"Ισως γιατί όλη μου τή ζωή προσπάθησα νά δώ άντικειμενικά τή ζωή.

"Αν είναι έφιαλτική ή όχι.

Δέν τά κατάφερα.

"Όταν άπόψε τό ξενοδοχείο γέμισε κεριά.

"Ήταν τεράστιο τό σκοτάδι.

Κρυστάλλινο.

Δέν χρειαζόταν πολλή προσοχή για νά χαθεί κανείς μέσα.

Πολλή ζωή.

Τό μόνο πού είχα νά κάνω ήταν νά κατέβω ένα σκαλοπάτι ακόμα στήν κόλαση.

Και νά καθίσω για τά καλά μέσα.

Δέν τό έκανα.

Και τώρα είμαι και πάλι ανάμεσα σ' αυτή τή ζωή και στήν άλλη.

Λειτουργεί τό κτίριο.

Ή δική του δλάβη διορθώθηκε.

Ή δική μου έξακολουθεί.

Δέν μπορώ ν' αποφασίσω για τή στιγμή: αν είναι καλή ή όχι.

"Αλλά πόσο υπόλοιπο νά έχει

άραγε αυτό τό ποίημα για νά φιλοξενήσει ένα νέο πρόσωπο.

Χρυσό.

Με μία λάμψη μετάλλου στο βλέμμα.

"Όπως όταν άνοίγει ή ποίηση μ' ένα νεύμα.

Ή κρυστάλλινη οήση πώς έτι έχομε είναι αυτό και τίποτα άλλο.

Σέ ξεχνώ λοιπόν.

Γιατί πρόκειται για ένα πολύ γοητευτικό πρόσωπο.

Και σέ προειδοποιώ: εύκολα και άπότομα φοβάμαι ότι πιά δέν θά σέ ξανασκεφτώ.

Και λυπάμαι.

Γι' αυτό τό τόσο πολύ κρυστάλλινο τέλος.

Όυτε ένα ελάττωμα στο ώραιο του κρύσταλλο.

Είναι πάρα πολύ καθαρό.

Ένιαίο σαν τό κενό.

Αυτό είναι.

Τέλος διακοπών.

Τέλος αγάπης.

Σε λίγο φεύγω από δω.

Πήρα πέτρες από τη θάλασσα.

Πάνω στο τραπέζι μου θά μου θυμίζουν τό νερό.

Κάτω από το ηλεκτρικό τόν ήλιο.

Ἡ πόλη θά με ἀπειλεῖ καί πάλι σε λίγο.

Ἄν καί ὄχι ὅτι τήν ξέχασα στή θάλασσα αὐτή τή φορά μέ τόσα γυαλιά
καί τόσα κρύσταλλα.

Ἦταν τεχνητή ἡ ἀτμόσφαιρα.

Ἀκόμα καί στο κύμα.

Στόν ἐράχο ὅπως καθόμουν αἰ ἑδωπα τ' αὐτοκίνητα καί τό κτίριο.

Τεράστιο.

Τετράγωνο.

Χρειαζόταν πολλή προσοχή ἀκόμα καί γιά νά ὑπάρξει κανεῖς ἀπ' ἔξω.
Πολλή ζωή.

Δέν τήν εἶχα.

Κι ἔτσι νεκρά λοιπόν καί ἀργά ἐπιστρέφω στήν πόλη.

Δέν τρέχει τό αὐτοκίνητο.

Εἶναι νύχτα.

Μία ηλεκτρική παραλία ξετυλίγεται πλάι στή λειωφόρο ὡς κάτω.

Ἡ θάλασσα εἶναι σάν μιὰ μαύρη λαμπερή γραμμή.

Τά βλέπομε ὅλα.

Ἐπιστρέφομε.

Ἡ πόλη δέν εἶναι στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου.

Ἀντίθετα: εἶναι κοντά.

Σε λίγο θά μποῦμε στόν ἀστικό χρόνο.

Κυττάζω τό ρολόι μου.

Σε εἴκοσι λεπτά.

Σε δέκα λεπτά.

Σε πέντε.

Δέν μένουν πιά ἄλλα λεπτά.

Ἐχουν τελειώσει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

☆

Στό τέλος ἔμεινε πάλι μόνος.

Ἦξερε πῶς ἂν ἤθελε

θά μπορούσε μέ μεγάλη εὐκολία

νά συγκεντρώσῃ ἕνα σωρό πράγματα
γύρω του.

Αὐτό ὅμως ποῦ τοῦ ἔλειπε

—ἕνα ἑκατομμύριο χρόνια τώρα—

δέν κατάφερε νά τό βρεῖ.